

NAŠA VJERA — INFORMACIJE ZA ODRASLE

Živan Bezić

Pred nama je II i III svešćić *Informacija za odrasle Naša vjera*, što ih je počeo izdavati Katehetski odjel Nadbiskupskog ordinarijata u Rijeci. Urednik je izdavanja naš poznati istarski kateheta dr Ivan Pavić, a prevodilac svećenik Hinko Weber.

Prvi svezak ovih *Informacija* predan je hrvatskoj javnosti još prošle godine, o čemu sam izvijestio u *Bogoslovskoj Smotri* br. 2—3, g. 1971. I ovdje napominjem da je to prijevod s njemačkog originala *Der Katholische Glaube*. Tu je seriju vjerskih pisama pokrenuo Centar za izobrazbu odraslih — *Katholische Glaubens-Information* u Frankfurtu na Majni.

Kako sam o potrebi ove serije katehetskih *informacija* i njezinim glavnim karakteristikama već pisao u spomenutom broju *Bogoslovске Smotre*, na te se stvari ovdje više neću navraćati. Samo još jednom naglasujem: pokretanje ovih *Informacija* providencijska je zamisao koja služi na čast pokretačima, izdavačima i prevodiocu. Čitaoci će u njima naći obilje dragocjenih obavijesti (bez dooiranja i nametanja) s područja katoličke vjere.

Sadržaj II sveska se odnosi na veličinu i bijedu čovjeka (sloboda, bol, grijeh, otkupljenje). Govori nam o Božjem djelovanju u nama (nadnaravni život, nestvorena i stvorena milost, stvršenstvo u djelotvornoj ljubavi), o misteriju Krištove Crkve (ustanova, potreba, bit, snaga i slabost) i glavnim vjerskim službama u njoj (apostolat, papinstvo, biskupstvo, svećenstvo). Posebno je poglavlje posvećeno pitanjima crkvenog jedinstva (katolicitet, raskol, ekumenizam, odnos Crkve i svijeta). Zaslužno mjesto su dobili i glavni izvori Objave sv. Pismo i Predaja. Svezak završava originalnim prilogom hrvaskog urednika o bijegu iz života putem uživanja opojnih droga, dakle o pogibelji koja je jako aktualna i za našu mladež, a starijima će dobro doći kao korisna *informacija*.

Treći svezak se bavi najviše praktičnim pitanjima kršćanskog života, u prvom redu bogoslužjem i sakramentima. Euharistiji i pokori su posvećena posebna poglavlja (16. i 17. pismo). Kršćanski moral, koji počiva na Kristu kao uzoru, nalazi svoje opravdanje u ljubavi i slobodi djece Božje. Kao motto 14. pisma nalazi se jedno potresno pitanje nekoga marxista: »Da li je Krist postojao, to se nas ne tiče. Hoćemo samo znati: gdje su kršćani i što rade kršćani« (III 25). Kršćanin je realist i suvremen čovjek i s tog su stanovišta obrađena pitanja: zahtjevi vremena, pojedinac i zajednica, kršćanin i društvo, Crkva i država, politička odgovornost, svijet, rad i vlasništvo. Posljednje poglavlje raspravlja o molitvi: čemu, što i kako moliti, neki važniji oblici molitve, je li molitva izgubljeno vrijeme?

Kao što je prvi, tako su i ova dva sveska opskrbljena popisom suvremene vjerske literature na hrvatskom jeziku (za koji bismo željeli da je malo potpuniji).

Našu pažnju posebno zaslužuju one stranice na kojima su na vrlo uspješan način prikazani problemi zla u svijetu, te grijeha i trpljenja (II 10, 20, 21, 24). Lijepo je, na žalost kratko, i poglavlje o milosti (II 35). Tumačenje otkupljenja je dano na ispravan i suvremen način (II 22). Potrebu i ulogu papinstva može prihvatiti svaki čole ekumenski nadahnuti kršćanin (II 58 i dalje). Zgodno je rećeno: »Mjesto da bismo kazali: *izvan* Crkve nema spasenja, bolje ćemo reći: bez Crkve nema spasenja.« (II 79). Uvjerljivo je dano opravdanje dječjega krsta (III 18) i stvarna potreba sakramentalne ispovijedi (III 81, 86). Kršćanskoj ljubavi i slobodi je mjesto u sklopu »nove zapovijedi« (III 35—38).

Pošto su ovi svesci pisani suvremeno i za suvremene ljude, visoko vrednuju svijet, no ipak nisu pretjerali u divinizaciji svijeta i horinzotalizaciji vjere (III 53, 58). U njima se može naći i po koja zgodna usporedba (II 35, 37).

Znamo da se tretirana pitanja nije moglo obraditi in extenso, a ni uvijek temeljito. Ipak bismo bili voljeli pročitati nešto više o problemu zla (II 10), o biti grijeha (II 11), naročito istočnoga grijeha (II 14). Također je trebalo ukazati malo više pažnje sv. Trojstvu (II 33), odnosu Krista i Crkve (II 45), mislijama (II 80) i ulozi savjesti u životu kršćanina (III 32).

Neke formulacije nisu dane sasvim jasno i precizno, kao npr. ona o klericima i laicima (II 56), koja stoji u očitoj opreci s ispravnim stavovima zastupanim na drugim mjestima istoga sveska. Ne znam je li krivica pisca ili prevodioca što jedna rečenica glasi ovako: »Nije netko pravi kršćanin zato što se brudi da savjesno izvršava zapovijedi, nego zato da s vjerom i ljubavlju odgovara na ono što mu Bog dariva i što mi nazivamo milost« (III 26). Domišljamo se što je namjera pisca (uostalom sasvim ispravna), ali ona nije spretno i jasno izrečena. Jesu li baš sve »svagdašnje činjenice Božji glas u svijetu« (III 29)? Nije li malo presmiona slijedeća misao: »Mi se ne moramo Bogu ispričavati za nasilne promjene koje provodimo u svijetu sve dotle dok ne počnemo razarati?« (III 54). Premda sam malo prije napisao da informacije redovito ne diviniziraju svijet, ipak nisu daleko od slične napasti kad bez uvijanja tvrde: »Bog i svijet dva su žarišta u jednoj elipsi oko koje mora kružiti naša pobožnost« (III 74). Jesu li Bog i svijet dva žarišta na istoj razini i mogu li se stvor i Stvoritelj poštivati istom pobožnošću?

Malo smo zbunjeni kad čitamo u jednom dahu napisano: »Krist i dalje živi u Crkvi — u njoj djeluje Božji duh — ona je sveta! Ali stvarnost je sasvim drugačija; ima tu često i previše ljudskoga« (II 49—50). Ovo posljednje je u redu, ali ono da je »stvarnost sasvim drugačija« upućuje nas na protuslovlje ili nepromišljenost u pisanju. Može li se o sv. Petru govoriti kao o »nekome Šimunuu«, kad mu znamo i oca i brata i punicu i zavičaj i zanimanje? Ne usuđujem se reći da je zlo mišljeno, ali je u najmanju ruku nerazborito napisano da bi ispovijed prosječnog vjernika bila »kao neka vrsta trgovine« (III 80).

Nije točno da je dogma o uznesenju Marijinu proglašena g. 1954. (II 69), nego četiri godine prije. Nije ispravno da je ženi moralna dužnost da se pokori savjetu liječnika, premda je uspjeh predložene operacije nesiguran (III 34—35).

Prijevod je s jezične i stilske strane veoma dobar i zaista je šteta kad u njemu naidemo na riječi kao »katoličanstvenost« ili »netrpeljivost«.

Gornje sam opaske donio ne da obezvrijedim ovu zaista korisnu i lijepu seriju vjerskih informacija, već stoga da bi u eventualnim novim izdanjima bila ispravljena, dotjerana i potpuno prihvatljiva. Ipak i ovakvu kakva jest toplo preporučujemo svim ljudima koji traže tračak istine, osobito katekumenima.